Zakaj sem rada družinska zdravnica?

Julija Šter

Nikoli si nisem želela delati v družinski medicini. Zato, ker se mi je zdelo, da je preveč težko, če veš vse, a hkrati nič. Zato, ker ljudje hodijo s tisoč in enimi težavami, ki jih pogosto ne moreš rešiti, ker niso samo medicinski, ampak je tu še psihološka komponenta, pa socialni problemi, družinske težave in še in še in še. In tega sploh ni v naših medicinskih knjigah. In ni samo pomembno, katero zdravilo predpišeš in kakšno napotnico izdaš. Tukaj je še mnogo več. In tega ostalega se ne moreš naučiti samo z branjem smernic.

Potem je tukaj še teren. In blato in mraz in pogoji, ki so neskončno daleč od sterilnih operacijskih dvoran ... Jaz pa sem si želela delati na lepi kliniki, kot prava gospa. V čistem in toplem okolju. In v belih oblekah, ker oranžna res ni moja barva.

Pa so se stvari drugače obrnile. In ni mi žal. Tega, kar mi nudi družinska medicina, ni na nobeni lepi čisti kliniki. In bolnikov je res veliko, ampak so pa MOJI. To ni gospa s pljučnico v sobi 3 levo, ampak je MOJA gospa s pljučnico. Pa upokojena učiteljica je, pa stara je že skoraj devetdeset let, pa vsak teden gre k frizerju. In tista anksiozna gospa je tudi MOJA. In vem, da ima težko službo, pa doma ji je tudi težko. Pa njen oče je naredil samomor in ima razloge, da je sedaj bolj občutljiva in da ima občutek tiščanja v prsih. In še 1700 drugih ljudi, vsi so MOJI. In jaz sem njihova. In moja specializacija mi edina omogoča, da se na bolnike tako močno navežeš. Da jih vzameš za svoje. In da se jim popolnoma predaš.

In prav dober občutek je, ko srečaš bolnike zunaj zdravstvenega doma, pa ti pomahajo in te prijazno pozdravijo. Pa ko ti rečejo, da si njihov. Pa ko te z bolečino v prsih čakajo dva dni, da si ponovno v službi, ker samo tebi zaupajo (no mogoče bi z bolečino v prsih včasih vseeno lahko prišli prej). In moji bolniki niso zahtevni. In niso smotani. In niso težki. Imajo svojo preteklost, svoje skrbi in svoje strahove. In jaz jih imam rada.

Ko po napornem dnevu pogledam zahvalo enega od mojih bolnikov, se nasmehnem, ker vem, da se splača. In jaz vem, da bolniki naš trud cenijo.

In sedaj sem zelo daleč od gospe doktor, sem dohtarca. Moja dohtarca mi rečejo. In ne bi mi moglo biti topleje pri srcu, ko to slišim. In oranžna barva mi še vedno ne *paše*. Mi pa *paše*, ko intervencijo dobro opravimo in sedimo v reševalnem vozilu, utrujeni, a z zavedanjem, da smo danes nekomu rešili življenje. In svoje specializacije ne bi zamenjala za nič na svetu.

Julija Šter, dr. med., ZD Radovljica.